

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ CATALANA

Número 14
Any 2

PUBLICACIÓ DEL
CATALUNYA, GRUP N.R.

Desembre 10, 1940
Santiago de Cuba.

C R O N I C A .

Recordàvem el discurs que el Dr. Martínez Anaya, va pronunciar, en presència de Macià, l'onze de setembre de 1928, en l'acte commemoratiu de nostra data històrica nacional. Digué: "No hubo tierra en el mundo que no fuese familiar al hombre de Cuba. Si habia un cubano, soñaba con su isla; si habian dos, hablaban de la guerra pasada o próxima; si habian tres, se fundaba un Club y se conspiraba; si habian mas, se fletaba una expedición guerrera". Paraules que esqueien en aquell acte, en aquells moments, en aquell ambient, davant la presència del cabdill de la dignitat catalana.- "No vivimos aquellos tiempos dichosos y los que no hemos visto las sociedades de cubanos emigrados podemos reproducirlas al ver esta de catalanes libres. El recuerdo de mi Cuba colonial es lo que me hace amar a Cataluña sojuzgada. Aquí, en estos salones, he sido sacudido por la emoción que produce el espectáculo, siempre grande, del patriotismo sincero. Aquí he conocido el alma de un pueblo. Aquí he conocido mejor a Cuba. Aquí he comprendido la supremacía eterna del espíritu sobre la materia. Aquí comprendí cuán fuerte es el alma y como el ideal no puede ser ni encadenado ni vencido por las fuerzas brutales del despotismo."

Recordàvem aquell magnífic discurs quins conceptes reproduïen amb fidelitat, la vibració patriòtica de nostra Entitat que, com les demés d'Amèrica, es movia dintre una febre espiritual, que ens feia pressentir pròxima, l'hora de l'alliberació de Catalunya i ens imaginàvem que així serien sempre les entitats catalanes. Que no moriria mai aquella vibració patriòtica que sentiem tots els catalans per sintonia amb la vibració patriòtica d'un home que fou capaç de despertar la fe en tots nosaltres i que Amèrica va consagrar.

Es així com deia Martínez Anaya dels cubans emigrats, que nosaltres ens hem imaginat sempre als catalans i a les entitats catalanes d'Amèrica: una consciència de que nostra Pàtria és esclava e irredempta, en cada català; una coordinació d'esforços, resum de la fretura individual, realitzada per les entitats catalanes, lliurades per complet, al cultiu i a l'alliberació de nostra Pàtria.

En recordar ara aquelles paraules i constatar la realitat present, ens envaeix una profunda decepció. No hem avençat gens en el camí de nostra recuperació nacional. Ens trobem més dividits i menys catalans.

En aquells temps posteriors a la dictadura militar d'En Primo de Rivera, la reacció patriòtica dels catalans d'Amèrica, marcà l'època de major activitat de les entitats catalanes i també, la del seu major esplendor.

Potser perquè la dictadura de Primo de Rivera, fou menys intel·ligent i més clarament manifestada contra Catalunya, la reacció patriòtica dels catalans, fou més ràpida i més rapidament també, derivà cap a un radicalisme ideològic.

Ara que patim un règim més cruel i una opressió més intensa que aleshores, no s'ha produït en els catalans, ni la velocitat ni l'intensitat de reacció d'aleshores, entre altres coses, perquè tenim masses preocupacions sectàries. Aleshores s'esquei l'opressió, dintre la recta final de la carrera de liquidació d'un règim que ens havia provat l'incompatibilitat amb ell. Ara, hi ha hagut guerra i revolució, dintre d'una República, amb la qual, els polítics catalans, s'han esforçat en fer-nos creure, que no hi havia incompatibilitat, i a salvar-la i consolidar-la, s'hi havien lligat estretament, massa estretament, per a que no fos, Catalunya endins, una obra desnacionalitzadora de la qual, n'és la conseqüència, precisament, nostra divisió actual.

No tenim esperit de solidaritat, perquè no hi ha verdadera consciència catalana.